Aventurile submarinului DOX

26

Câinele credincios

AVENTURILE SUBMARINULUI **DOX**

de H. WARREN traducere de L. HÂRSU

CÂINELE CREDINCIOS

EDITURA Ig. Herlz BUCUREŞTI

TITLURILE NUMERELOR APĂRUTE:

1. Grozăviile mărilor.
2. Răzbunarea lui Satan.
3. Lupta prințului Ando.
4. Sticla plutitoare.
5. In ghiarele primejdiei.
6. Pe urmele corăbiei negre.
7. Printre vânătorii de capete.
8. Căpitanul Henry.
9. Insula cu stafii.
10. Epava misterioasă.
11. Profesorul Barner.
12. Castelul din Mare.
13. Taina Chinezului
14. Jonca enigmatică.
15. Monstrul sfânt.
16. Satul groazei.
17. Demonul fluviului.
18. Descoperirea doctorului Jellot.
19. Piraţii crucii.
20. Corabia - fantomă.
21. Călăreţul valurilor.
22. Jonny din Sumatra
23. Rechinul uriaş.
24. Idolul Indian.
25. Aventura Sanjei.
26. Câinele credincios.

Fiecare volum cuprinde o povestire complectă

5 LEI EXEMPLARUL

AVENTURILE SUBMARINULUI «DOX»

apar în fiecare JOI, cu o copertă splendidă în patru culori, în broşuri de 64 pagini, în condiţiuni tehnice ireproşabile

I. — O DESPĂRȚIRE DUREROASĂ

ÎNCET ȘI CU BĂGARE DE SEAMĂ se f
rișa submarinul prin apele golfului Beng
Zicem „se furișa" căci aici se putea foar
lesne să întâlnească în fiecare moment vre
vapor sau chiar un crucișător englez.

Lăsase în urmă insulele Andaman și tr
buia să se îndrepte spre Calcuta ca să duc
în patrie pe prințul Ghasna, pe fiică-sa San
și pe credincioșii lor servitori, cari nu se de
părțiseră o clipă de ei.

Căpitanul Farrow interceptase o radiogram
expediată din Singapore către guvernămînt
australian prin care se atrăgea atențiunea c
lor în drept să supravegheze bine submarin
ca nu cumva să treacă prin linia de navigați
a strâmtorii Torres, căci în India surveniser
evenimente importante politice cari ar schimb
cu totul situația dacă prințul ar reuși să pă
trundă în țară.

Firește că radiograma hotărîse imediat p
Farrow să-și îndrepte vasul tocmai într'acol
sperând că va trece strâmtoarea înainte c
Australienii să aibă timp să-i oprească.

Izbutise să treacă linia de navigație a pe
ninsulei Malakka, deși mișuna de vapoare er

glezești. Trebue deci să se fi petrecut într'adevăr lucruri grave ca guvernământul să ia măsuri atât de serioase.

Pe bord toți erau triști. Probabil că despărțirea de prinț, pe care îl îndrăgiseră cu toții, va fi de lungă durată, dacă nu pentru totdeauna. Cel mai îndurerat însă era George, la gândul că poate nu va mai vedea niciodată pe scumpa lui Sanja.

Era cu puțin înainte de a se înopta. La stânga, în urma submarinului, dispăreau contururile insulelor de sus ale Andaman-ului, nici un vas nu se vedea pe apa înspumată a mării.

Plundow stătea la cârmă. Era un marinar oțelit în lupte, încă de pe vremea războiului, și îi mergea svonul în marina militară că nimerește drept în mijloc o portocală care ar fi plutit pe valuri între submarin și un crucișător.

In turn, George cu Sanja, în spatele lui, se țineau de mână și-și șopteau vorbe de dragoste dar și fără cuvinte s'ar fi putut citi pe chipurile lor fragede durerea despărțirii apropiate.

— George, dragul meu George, șoptea frumoasa prințesă indiană, o să rog pe tata să-ți îngădue ție și căpitanului să ne însoțiți ca să mai fim câtva timp împreună. Și dacă, totuși, va fi să ne despărțim, tu știi, George, că nu te voiu uita niciodată și că atunci când tata își va recăpăta domnia, vei fi oricând cel mai drag musafir al nostru. Nu uita asta, George, și... nu mă uita nici pe mine!

Tânărul strânse la pieptul său capul drăgălaş al fetei şi murmură mişcat:

— Cum poţi crede că te-aş uita vreodată! Nu simţi tu că-mi eşti mai dragă ca orice pe lume? Sunt încă prea tânăr şi nu ne putem gândi deocamdată să ne legăm viaţa unul de altul, dar va veni o zi când voiu păşi în faţa tatălui tău şi-l voiu ruga să mi te dea de soţie. Vrei tu, Sanja, s'aştepţi cu răbdare ziua aceea?

Ea îl privi fără să răspundă, dar în ochii ei mari şi negri se putea citi o dragoste adâncă şi curată. Capul lui se plecă încetişor spre al ei şi buzele lor se împreunară într'o castă sărutare.

— Ceva suspect spre tribord! se auzi glasul aspru al lui Plundow, trezindu-i la realitate.

Timonierul nu ştia că la doi paşi îndărătul lui se pecetluia viaţa a două făpturi tinere, cu sufletele îmbătate de dragoste. Arătă agitat spre dreapta şi ochiul ager al lui George zări ceva plutind pe apă la vreo patru sute metri de ei.

— Pare să fie o plută, zise tânărul. Vine probabil dinspre insulele Andaman. Ţine-o într'acolo, poate reuşim să salvăm vreun naufragiat.

In timp ce Plundow se îndrepta spre punctul acela mititel, George alergă în cabină să-şi ia ochianul. Se întâlni în drum cu tatăl său şi cu prinţul Ghasna cari ieşeau din cabina căpitanului. Le spuse şi lor ce văzuse şi se întoarse cu ochianul în turn unde îi găsi şi pe ei.

Prin lentilele puternice ale ochianului văzu că ceea ce zărise el era într'adevăr o plută destul de primitiv construită, pe care valurile o mânau înainte la întâmplare. Un corp omenesc zăcea nemişcat pe plută şi corpul acela părea să fie al unui European.

— Mi se pare că am sosit iar la timp ca să salvăm o viaţă de om, zise Farrow când George îi spuse ce văzuse. Vine, probabil, de la Marele Andaman şi nu pricep ce-l va fi împins pe necunoscutul acela să-şi dea drumul pe apă cu o plută atât de primitivă.

— După cum văd eu, făcu prinţul, zâmbind, unde te întorci tot de aventuri dai. Imi pare rău că datoria mă cheamă în ţara mea şi nu pot lua şi eu parte, în viitor, la toate aceste întâmplări interesante cari te mai aşteaptă deacum în colo. Te rog însă, să nu uiţi, căpitane, că, dacă voiu avea iar stăpânirea în mâna mea, dumneata şi toţi tovarăşii dumitale veţi fi oricând bineveniţi în casa mea.

Farrow îi strânse mâna cu căldură şi răspunse mişcat:

— Ştiu, dragă Ghasna, şi fii sigur că aşa vom face îndată ce ne-o va permite timpul. Mai întâi trebue însă să te ajutăm ca să-ţi învingi duşmanul care nu e, din nenorocire, altul decât însuşi vărul dumitale. Să sperăm că vom izbuti.

— Vrei să luăm pe naufragiat cu noi, sau să-l debarcăm undeva pe mal? întrebă prinţul.

— Nu prea cred că va vroi să se întoarcă de unde a plecat, aşa că vom fi nevoiţi să-l

luăm cu noi, răspunse Farrow. Poate că i-ar conveni chiar să-l ducem la Calcuta. Aşa, Plundow.

Timonierul îndreptase cu dibăcie submarinul spre plută şi se alătură de ea. George, căpitanul şi prinţul se aplecară peste parapet şi traseră pe punte trupul acela care zăcea în nesimţire.

Era un băiat foarte tânăr, să tot fi avut optsprezece ani. Era însă supt la faţă şi pe chipul lui se citea o suferinţă adâncă. Părea leşinat, după cum constatară salvatorii săi. Fu dus imediat în infirmerie şi dat în grija doctorului Bertram.

Acesta se arătă foarte îngrijorat când îl văzu în ce stare e, apoi, după o examinare superficială zise, clătinând din cap:

— Caz grav, domnilor. Tânărul pare să fie istovit de foame şi sete. Şi-apoi mă tem că din pricina unei sguduiri nervoase a căpătat o congestie la creer. Deocamdată nici nu poate fi vorba să vă dea vreun răspuns la întrebările dumneavoastră.

— Bine, răspunse căpitanul. Atunci noi ne vom continua drumul, iar bolnavul rămâne sub îngrijirea dumitale, dragă doctore. Poate că până ce vom termina afacerea cu prinţul se va însănătoşi şi-l putem debarca la înapoiere unde va vrea el.

Submarinul zorea spre ţintă. Mai aveau de străbătut vreo mie de kilometri, dar tocmai acum se cerea mare băgare de seamă căci guvernul englez ştia prea bine că Farrow va

debarca pe prinț la Calcuta, dacă va reuși, bine 'nțeles, să treacă strâmtoarea Torres. Englezii mai știau însă că Farrow e în stare să se strecoare și pe sub nasul Australienilor.

Și se cerea într'adevăr o mare dibăcie să treacă neobservat, căci o întreagă flotă de distrugătoare și crucișătoare anglo-indiene pândeau și-i ațineau calea. Farrow însă reuși să ocolească toate cursele. Izbuti s'ajungă cu bine la domeniul prințului și să-l debarce pe uscat. Prințul Ghasna era acum așezat iar în scaunul de domnie al strămoșilor săi.

Când Farrow, George și Petre se întoarseră pe vasul lor, doctorul Bertram îi întâmpină cu vestea că tânărul salvat de ei se simte mai bine și speră că peste două trei zile va fi în stare să se scoale din pat. Le mai spuse că nu l-a întrebat dinadins nimic ca să nu-i provoace vreo turburare a creerului, dar că tânărul e atât de agitat încât va povesti singur cele ce i s'au întâmplat.

Vestea îi era pe plac căpitanului, care se gândea că o nouă aventură l-ar mai abate pe George de la tristețea lui. Despărțirea de Sanja sfâșia inima tânărului, deși căuta să se stăpânească și să s'arate bărbat.

In timp ce submarinul, rămas sub conducerea destoinică a lui Plumdow, ieșea la larg, căpitanul se duse împreună cu fiul său în infirmerie. La vederea lor, bolnavul se ridică în capul oaselor și-i privi cu ochii aprinși de chinurile cari îi sbuciumau sufletul.

— Ei, tinere, cum te simți? începu Farrow,

cu glas prietenos. Văd cu bucurie că ţi-ai revenit niţel. Ia să-mi spui acum ce te-a făcut să porneşti aşa în lume, pe pluta aceea şubredă. Poate că noi te putem ajuta. Vei fi auzit, cred, de noi. Eu sunt căpitanul Farrow şi în momentul de faţă te afli în submarinul meu. Vorbeşte fără teamă şi fii sigur că nu te vom lăsa la nevoie.

— Oh, dumneavoastră sunteţi vestitul căpitan Farrow! strigă cu ochii scânteietori tânărul. Atunci e spre norocul meu că am fost salvat tocmai de dumneavoastră. Mă numesc Dick Clive; tatăl meu, Lionel Clive, are o plantaţie pe insula Marele-Andaman, dar o rudă mai de departe a tatei, Jimmy Ohlsen, ne-a isgonit din casa noastră. Nu ştiu de unde a scos la iveală o poliţă semnată de tata, prin care îl scotea dator o sumă mare de bani, pe când în realitate bietul tata nu împrumutase de la el nici măcar un gologan. Tata a făcut atunci o reclamaţie la parchet împotriva lui, dar îndată după asta a isbucnit o răscoală, printre muncitorii noştri băştinaşi, care a luat proporţii grave. A trebuit să fugim într'o noapte din bungalowul nostru, eu, tata şi sora mea Ellen. In desiş ne-am rătăcit unii de alţii şi tot căutându-i cu disperare, am ajuns într'un luminiş aproape de ţărm unde mi-am făcut o plută din trestii de bambu şi m'am lăsat pe apă. Auzeam aproape de mine glasurile băştinaşilor cari mă căutau. Două zile şi două nopţi am rătăcit aşa, în voia valurilor, apoi mi-am pierdut cunoştinţa şi m'am trezit aici

 pe vasul dumneavoastră. Domnule căpitan, s'ar putea să acostaţi la insula Marele-Andaman şi să cercetaţi ce s'au făcut tata şi sora mea?

— Firește că așa vom face, dragă domnule Clive, se grăbi să-l liniștească Farrow; bănuesc însă că în lipsa dumitale vor fi intervenit autoritățile engleze și o astfel de răscoală se potolește repede.

— Vedeţi că plantaţia noastră e foarte retrasă şi departe de tot de Fort-Cornwallis. Băştinaşii au tăiat imediat firul telefonic aşa că până să ajungă vestea la urechile autorităţilor vor trece multe zile la mijloc. Şi-apoi, nici unul din răsculaţi n'are s'o facă.

— Ai dreptate, dar s'ar putea ca întreruperea comunicaţiei să fie observată la poştă.

— Întreruperi se 'ntâmplă, din nenorocire, adesea din pricina furtunilor cari bântuie pe acolo. Sunt foarte îngrijat de soarta alor mei, domnule căpitan, făcu tânărul, lăcrămând.

— Uite ce e, încheiă Farrow ca să-l îmbărbătezе, suntem cam la vreo douăzeci şi patru ore de insulă. Cum ajungem acolo, ne vom duce să vedem cum stau lucrurile. Nu trebue să-ţi pierzi nădejdea, domnule Clive, chiar cele mai disperate situaţii le vezi altfel când le priveşti cu sânge rece. Acum încearcă să dormi ca să fii odihnit când vom debarca pe insulă.

Cuvintele căpitanului părură să liniștească pe tânăr căci dădu din cap, zâmbind uşor, apoi închise ochii şi adormi imediat.

— Tată, zise George lui Farrow când fură amândoi în cabina căpitanului, ştiu că eşti hotă-

rât să debarcăm pe insulă; mă gândesc însă că ar fi foarte primejdios pentru noi. Au trecut câteva zile de la isbucnirea răscoalei aşa că nu se poate să nu fi ajuns svonul la urechile autorităţilor. Te pomeneşti că ne lovim nas în nas cu trupele venite să potolească răscoala.

— M'am gândit şi eu la asta, dragul meu, răspunse grav căpitanul. De aceea vom debarca numai după ce se va întuneca. Tot atunci vom putea vedea mai în voie cum stau lucrurile. Tare mă tem că bietul băiat va avea de îndurat o mare lovitură, deoarece cred că băştinaşii au ucis pe tatăl şi sora lui.

— Mă mir că acuză cu atâta siguranţă pe vărul acela al lor. Când cineva făptueşte o astfel de crimă, se fereşte să se dea pe faţă.

— Aşa e. M'am mirat şi eu că omul acela a fost atât de puţin prevăzător. Totuşi se poate să-şi fi închipuit că nu va scăpa cu viaţă nici unul din cei trei Clive şi nu va avea cine să-l dea de gol, ceeace s'ar fi şi întâmplat dacă nu-l găseam noi pe băiat. Pe urmă era lesne ca, pe baza poliţei, să pună mâna pe plantaţie.

— Nu ştiu cum, dar am impresia că tânărul Clive spune adevărul şi că poliţa era într'adevăr o pungăşie de-a lui Jimmy Ohlsen. Va fi însă greu de dovedit, dacă băştinaşii îl vor fi asasinat pe bătrânul plantator.

— In sfârşit, vom vedea noi ce e de făcut când vom fi pe insulă. Din fericire se pare că Englezii ne-au mai slăbit din ochi. Ei ştiu

că am dus pe Ghasna în patrie—doar ei sunt aceia cari l-au recunoscut ca prinț și l-au întronat în drepturile lui.

— Da, da, oftă George, din adâncul sufletului, și cine știe dacă îl vom mai revedea vreodată!

— Nu numai odată ci de foarte multe ori, dragul meu, zise Farrow, ca să-l mai îmbărbăteze. De câte ori îți vei exprima tu dorința, ne repezim la Calcuta să-l vizităm pe prinț. Uite, dacă vrei ne ducem chiar după ce-l vom debarca pe tânărul Clive pe insula Andaman.

Pentru întâia oară de când se despărțise de Sanja, un zâmbet se ivi pe buzele lui George.

— Ai dreptate, tată, ne putem duce oricând. Sunt încă tânăr, vreau să mai cutreer lumea și să mai trec prin multe aventuri ca acelea prin cari am trecut. Mai întâi, sper că vom avea peripeții interesante la Marele-Andaman. Aș fi cât se poate de bucuros să-l putem ajuta pe tânărul Dick Clive, băiatul mi-e foarte simpatic.

— Și mie. M'aș bucura din suflet să găsească în viață pe tatăl și surioara lui. Pe cât știu prințul a învățat pe doctorul nostru să fabrice granate cu gaze. După cum îmi spunea mai adineaurea Bertram, băștinașii de pe insulele Andaman stau pe o treaptă foarte joasă ca indivizi, dar sunt în schimb șireți și trădători ca nici un alt popor necivilizat, așa că trebue să fim cu mare băgare de seamă. Când un European lipsit de scrupule se pune

în fruntea lor, sălbaticii aceştia devin şi mai primejdioşi. Ştim asta din istoria secolului trecut a indienilor din America de nord. Aşa dar, lesne n'o să ne fie în nici un caz să ducem la bun sfârşit întreprinderea noastră şi te rog, dragul meu, să-mi făgăduieşti că vei fi cât se poate de prudent.

— Da, tată, îţi făgăduiesc, răspunse tânărul, solemn. Vreau doar s'o mai revăd pe Sanja mea dragă. Poţi fi deci liniştit. Mă bucur însă că a survenit ceva să-mi mai risipească niţel gândurile astea triste. A, ne ridicăm la suprafaţă, deci am ieşit din strâmtoare.

Rindow le comunică aproape îndată că au trecut zona primejdioasă. Reuşise să se strecoare printre două distrugătoare engleze şi erau acum în largul mării. Nici un vas nu se mai vedea în zare. Viteza fu redusă şi ventilatoarele deschise, ca echipajul să poată avea niţel aer proaspăt. Uşor şi în toată liniştea se îndrepta submarinul spre ţintă. Doar în două rânduri fusese nevoit să se lase afund din pricina unor distrugătoare engleze cari le ieşiseră în cale. După douăzeci şi patru de ore începu să se zărească o fâşie întunecată —coasta de nord a insulei Marele-Andaman.

II. — ADVERSARI PRIMEJDIOŞI

CU PUŢIN ÎNAINTE DE-A SE ÎNTUNECA, avură înaintea lor insula, ceea ce le venea foarte bine la socoteală, căci nu cutezau să se apropie pe lumină de o insulă locuită.

Căpitanul Farrow dădu mulțumit din cap, și zise lui George și Rindow cari se aflau lângă el:

— Mai bine nici că se putea. Voiu întreba acum pe tânărul Clive unde putem acosta mai aproape de plantați tatălui său. A, uite că vine încoace. Mă bucur că băiatul s'a înzdrăvenit atât de repede.

Dick Clive se uită spre sud, cu ochii dornici și triști, murmurând cu adâncă mâhnire:

— Cine știe ce mă așteaptă! Tata, sărmanul meu tată și biata mea surioară, vor mai fi ei în viață?...

— Omul nu trebue să-și piardă niciodată speranța, dragul meu, răspunse Farrow, grav. Trebue să fii tare, ca să ne ajuți, pe cât îți stă în putință, căci noi nu cunoaștem insula și nu ne putem bizui decât pe dumneata ca să ducem la bun sfârșit ceea ce întreprindem acum. Unde putem acosta nevăzuți?

— Avem la nord un port foarte bun, dar e ocupat probabil de răsculați, așa că acolo nu se poate, răspunse tânărul. Știu eu însă un mic golf prin apropiere, adică la vreo sută de metri de port unde nu cred că vom fi văzuți de cineva.

— Foarte bine. Dumneata stai cu noi în turn și îndrumează-ne. Acum ne lăsăm sub apă și când vom fi lângă golf, așteptăm să se întunece bine, pe urmă debarcăm pe uscat. Ne duci apoi la bungalowul dumneavoastră; poate că aflăm acolo ceva mai precis.

— Da, domnule căpitan, voiu face tot posi-

bilul să vă duc la casa noastră, fără nici o primejdie pentru însoţitorii mei. Vedeţi palmierul acela înalt? Într'acolo trebue să vă îndreptaţi ca s'ajungem în golf.

— Cum se poate debarca? întrebă căpitanul. Ne putem apropia mult de mal?

— Foarte mult chiar, malul e adânc de vreo zece metri şi cade vertical în mare, aşa că puteţi ancora direct la ţărm.

— Minunat! Nu mai e nevoe de transbordare cu bărcile, lucru care poate atrage atenţia. Aşa. Văd că înaintăm deadreptul spre palmier. Eu sper că o să avem o reuşită deplină.

Cu toate cuvintele lui de îmbărbătare, Farrow nu era chiar aşa de încrezător în izbânda planului său, dar vroia să nu descurajeze pe tânărul Clive. El credea cu siguranţă că băştinaşii uciseseră pe tatăl şi sora lui, se gândea însă că, dacă nu mai poate face altceva, cel puţin să-i răzbune şi, mai ales, să-şi recapete tânărul drepturile sale la moştenire.

Dick Clive păru că i-a înţeles gândul căci zise amărât:

— Nu e aşa că nu mai e nici o speranţă să-i regăsesc pe ai mei în viaţă, domnule căpitan?

— Dragă domnule Clive, răspunse Farrow, nu vreau nici să-ţi dau speranţe zadarnice şi nici să te descurajez. Doctorul Bertram al nostru poate să-ţi confirme şi el că băştinaşii aceştia sunt foarte vicleni şi răi. Dacă se întâmplă să mai fie şi aţâţaţi de un Eu-

ropean, devin şi mai periculoşi. Judecând din acest punct de vedere, nu-ţi pot da mari speranţe. Pe de altă parte, faptul că tatăl şi sora dumitale au reuşit să fugă în junglă, mă face să cred că ticălosul acela de văr nu i-a convins cu totul pe băştinaşi să treacă de partea lui, aşa că ar mai fi oarecari speranţe să-i regăseşti. Să fi vrut ei cu tot dinadinsul să-i găsească, fii sigur că-i găseau. Că te-ai rătăcit de ei, nu e de mirare, fugărit şi încolţit cum erai din toate părţile. Deci, după cum îţi spuneam, nu vreau nici să-ţi dau speranţe zadarnice şi nici să-ţi pricinuesc cu vorbele mele o durere de prisos.

— Domnule căpitan, răspunse tânărul, cu supunere, simt că-mi vreţi binele — am văzut asta din felul cum v'aţi purtat până acum cu mine—şi vă voiu asculta. Nu pierd încă speranţa, dar voiu fi tare faţă de orice ar fi să mi se întâmple.

— Bravo! făcu Farrow, bătându-l pe umăr. Să sperăm că totul se va sfârşi cu bine. Noi, domnule Clive, am întâmpinat atâtea lucruri pe care mintea omenească nici nu le poate cuprinde şi am scăpat buni teferi — după cum vezi. Eu sunt aproape sigur că-ţi vei regăsi pe ai dumitale în viaţă.

— Să dea Dumnezeu! oftă tânărul, din adâncul sufletului.

Se întunecase deabinelea. Totuşi submarinul îşi urma nesupărat ţinta. După vreun ceas, căpitanul dădu comanda la maşini ca vasul să-şi reducă viteza şi să înainteze cât mai

încet. Deşi luna nu ieşise încă din nori şi nu se vedea nimic, Farrow simţea instinctiv că se apropie de insulă. Dick Clive, care crescuse de mic copil prin meleagurile acelea şi cunoştea fiecare colţişor, îl întrebă pe căpitan de ce merg aşa de încet, iar acesta răspunse:

— Ne aflăm cu siguranţă în golful pomenit de dumneata. Când luna va sfâşia norii, te vei convinge că aşa e.

— Eu zic, domnule căpitan, spuse atunci tânărul, să acostaţi direct în golf. Pereţii malului cad vertical în mare la o adâncime de cel puţin zece metri. In nici un caz nu putem încerca s'ajungem pe uscat înot căci în golf mişună rechinii.

— Bine că mi-ai spus, răspunse Farrow. Vom înainta deci până ne izbim de pământ. Poate că e mai bine să fim acolo înainte de-a ieşi luna dintre nori.

Dădu o comandă la maşini şi vasul, împins binişor cu electromotoarele, alunecă mai departe. Numai un marinar cu experienţa lui Farrow putea reuşi să găsească prin beznă aceea punctul exact de debarcare. Când vasul se ciocni uşor de stânca moale de mărgean şi se opri apoi în loc, tânărul Clive exclamă uluit:

— Domnule căpitan, mi se pare că suntem chiar în golful despre care vă vorbeam. Cum aţi izbutit să-l nimeriţi pe 'ntunerec, nu 'nţeleg. Eu, care cunosc bine locurile, n'aş fi putut, drept să vă spun.

— A, nu e mare lucru, chestie de obiş-

nuință, răspunse Farrow, cu nepăsare. Acum însă te-aș ruga să-mi dibuești poteca de unde putem ajunge la bungalowul dumitale. Deși nu cred să fie puse iscoade pe-aici, e mai bine să pătrundem nesimțiți în desiș. Cu toate că a trecut o săptămână de la isbucnirea răscoalei, s'ar putea ca Jimmy Ohlsen să fi băgat de seamă fuga dumitale și să se ferească de vreo surpriză.

— Poteca o găsesc eu și pe 'ntuneric, cred însă că e mai bine s'așteptăm până se va lumina de ziuă. Băștinașii ăștia au obiceiul să cutreere și noaptea prin pădure, sunt foarte vicleni și șireți și au săgeți otrăvite. Mai ales acum, fiind încă agitați după răscoală, nu voi fi având astâmpăr nici noaptea.

— Firește că se cere să ne gândim și la asta, dar nu trebue să ne fie o piedică. Pentru eliberarea tatălui și surioarei dumitale ca și pentru a pune cu botul pe labe pe Ohlsen, e neapărată nevoie să ne furișăm în casă. Poate că băștinașii, superstițioși cum sunt, nu vor îndrăzni să tragă în dumneata părându-li-se o minune că te văd în viață. Și-apoi, noi suntem deprinși să cutreerăm jungla prin întuneric și știm să ne ferim, deasemenea avem și arme cu cari îi putem înlătura lesne pe băștinași din cale. Așa dar, înainte, domnule Clive, e vorba de salvarea acelora cari îți sunt dragi.

Încă dinainte, căpitanul pusese să se tragă la sorți oamenii cari să ia parte la expediție. Făcea așa, ca să nu se simtă nimeni jignit.

Firește că Petre și George erau de drept aleși. Curajosul fiu al căpitanului nu se dădea nici odată îndărăt când era vorba de o primejdie. Dintre cei doi ofițeri ai vasului, sorții căzură pe secundul Brun, așa că în lipsa lor conducerea submarinului rămânea în grija lui Rindow.

Fură aleși paispreżece marinari și echipați cu revolvere, carabine și granate de gaze, cari se dovediseră atât de prețioase în ultimul timp. Doctorul Bertram se alătură și el de expediție, fiind de părere că ar putea da ajutor camarazilor cari ar fi eventual nimeriți de vreo săgeată otrăvită de-a băștinașilor. Luă cu sine câteva fiole cu contra-otravă. Din lunga lui experiență, în care avusese prilejul să cunoască obiceiurile și mijloacele de apărare, presupunea că băștinașii insulelor Andaman se slujesc de o otravă al cărei efect se asemănă cu veninul șarpelui. Contra-otrava preparată de el făcea minuni în astfel de cazuri.

Cu o deosebită băgare de seamă, fără cel mai mic sgomot coborî mica trupă pe uscat și, ținându-se de mână, intrară în desiș, conduși de tânărul Clive care mergea în fruntea lor.

Toți își țineau la 'ndemână revolverele și lămpile de buzunar ca să se poată apăra dacă băștinașii ar încerca să-i atace.

Poteca pe care mergeau ei era foarte îngustă și frunzișul des împiedeca și mai mult calea. Căpitanul Farrow, care venea după Dick, îl opri după câtva timp și-i șopti să lase pe Petre înainte. Uriașul se pricepea mai bine

ca oricare altul să taie cu cuțitul său enorm mărăcinișul și lianele cari creșteau aci în voie.

După vreun sfert de ceas de drum, Petre se opri și șopti de abia auzit:

— Domnule căpitan, înaintea ori în jurul nostru se află oameni. Foșnetul ăsta ușor nu e de animal, parcă s'ar furișa câțiva inși prin desiș.

Nimeni nu mai mișca. In mâna dreaptă țineau revolverele, iar în stânga lămpile de buzunar. Aerul acela umed și mucegăit care plutea sub copaci era înăbușitor.

In jurul lor foșnea și trosnea sinistru. Oare să-i fi și împresurat oamenii aceia primejdioși despre a căror viclenie și cruzime le vorbise doctorul și căpitanul — și se vor pomeni deodată cu săgețile lor otrăvite ciuruindu-le trupurile?

Lui Petre i se păru deodată că aude lângă el un foșnet ușor. Intinse mâna binișor și simți că tufele din dreapta lui se mișcă. Cineva se strecura cu îndemânare printre ramurile elastice; nu putea fi decât un băștinaș care se va izbi în clipa următoare de el.

Uriașul își zise că omul trebue să se fi târât pe pământ ca să răzbată mai bine. Se aplecă și ținu podul palmei la vre-o jumătate de metru de pământ. Căpitanul rânduise oamenii în cu soț și fără de soț. De oarece se puteau aștepta că vor fi atacați din amândouă părțile potecei înguste, hotărâse mai dinainte pe cei cu soț pe dreapta, iar cei fără soț la stânga.

Aşa se şi aşezară acum, toţi pregătiţi de luptă. Petre ţinea în mâna stângă lampa de buzunar, pe când dreapta lui aştepta să cuprindă în degetele lui de oţel pe vreun duşman, ca într'un cleşte din care cu greu ar mai putea scăpa. 2

Farrow nu ştia ce face Uriaşul, dar auzi şi el acum în tufişul din dreapta un foşnet care se apropia. Probabil că vreunul din băştinaşi vroia s'o ia înainte celorlalţi. Se vor fi mirat pesemne şi ei ce să fie sgomotul—oricât de uşor — pe care-l făcea Petre deschizând drumul cu cuţitul său celor cari veneau în urmă.

Sau poate că aveau iscoade cari pândeau la capătul potecei şi veniseră să le dea de veste celorlalţi de sosirea străinilor. In orice caz situaţia nu era de fel plăcută. Măcar că doctorul luase cu el fiolele cu contra-otravă, nu puteau şti ce efect au săgeţile înveninate ale duşmanilor cari îi pândeau. Şi apoi, chiar neotrăvite, rănile provocate de săgeţi sunt şi aşa destul de primejdioase.

Şi ce te faci dacă doctorul va fi şi el rănit printre cei dintâi şi nu va mai fi în stare să le facă injecţiile? In întunerecul acesta sinistru, o luptă cu un duşman atât de viclean şi primejdios era într'adevăr ceva care te făcea să-ţi îngheţe sângele în vine.

Căpitanul chibzuia dacă n'ar fi mai bine să se retragă şi s'aştepte până dimineaţă, după cum îl sfătuise Dick Clive.

Era însă prea târziu, căci Petre făcu o

mişcare bruscă, se auzi o exclamaţie de mirare apoi Uriaşul şuieră printre dinţi:

— Faceţi lumină!

Lămpile se aprinseră într'o clipită. Văzură la stânga şi la dreapta lor chipuri negricioase şi speriate cari dispărură, răcnind, în desiş.

Petre apucase însă să-şi încleştezeze degetele în ceafa unuia din ei, şi omul îi rămase în mână, moale ca o cârpă. Îl trase pe potecă şi-i luă cu mâna cealaltă săgeata şi cuţitul pe cari le avea la brâu.

Farrow se uită la băştinaş. Era urât foc şi chipul păstra caracteristica rasei polineziene.

— A, foarte interesant! făcu doctorul Bertram care se apropiase şi el. Atunci tot e adevărat că locuitorii insulelor Andaman au tipul polinezian. Nu-l strânge aşa, Petre, că-l sugrumi.

Bertram lăsă pe băştinaş să răsufle niţel apoi începu cu el, pe limba lor, o conversaţie mai lungă.

— Căpitane, zise el apoi lui Farrow, mi se pare că avem în mâini un ostatec de preţ. Băştinaşul e chiar feciorul căpeteniei. Ne ameninţă, însă, cu năvala alor săi, pe cari îi vor aduce ceştilalţi cu cari era el.

Cum sfârşi doctorul vorba, auziră pe băştinaş zicând într'o englezească nu tocmai stricată:

— Osa să fie liber şi voi, străinii, puteţi să plecaţi, altminteri vine Naki, tatăl meu şi omoară pe voi toţi.

— Aşa? Păi atunci, băiatule, o să mori şi tu. Poate că tatăl tău preţueşte mai mult viaţa ta decât moartea noastră, răspunse foarte calm căpitanul. (Apoi adăugă, adresându-se doctorului): Poate că ar fi mai bine să ne întoarcem pe submarin şi să aşteptăm până mâine dimineaţă. Petre a avut într'adevăr noroc, căci s'ar putea s'avem în căpetenie un aliat.

În aceeaşi clipă Osa scoase un ţipăt ascuţit şi rămase cu ochii holbaţi de groază, la tânărul Clive care se apropiase de ei. Bolborosi câteva cuvinte pe limba lui, tremurând de spaimă.

— Minunat! şopti doctorul căpitanului. Osa crede că are înaintea lui stafia lui Clive care îşi caută rudele. Să ştii un lucru: chiar dacă vine grosul trupei băştinaşilor, n'au să îndrăznească să ne facă nimic atâta timp cât îl văd pe Clive cu noi. Tot prin acest Osa vom putea afla ce s'au făcut tatăl şi sora tânărului.

— Ne aflăm însă aici într'un loc neprielnic pentru noi, răspunse Farrow. Trebue neapărat să ieşim undeva în vreo poiană sau luminiş unde să nu putem fi împresuraţi pe furiş. Există aşa ceva prin apropiere, domnule Clive?

— Cum să nu! În cinci minute putem ajunge în poiana cea mare unde e locuinţa noastră. Tocmai mă gândeam că ar fi bine să ne ducem imediat într'acolo ca să-l luăm pe Jimmy Ohlsen prin surprindere. De băştinaşi n'avem ce ne teme deocamdată, spaima lui Osa îi va cuprinde şi pe ceilalţi când mă vor vedea.

24 Se uită apoi amenințător la Osa, care tremura ca varga și ar fi căzut în genunchi dacă nu-l ținea Petre, și zise cu glas cavernos:

— Osa, unde e tata și sora mea?

— Stăpâne... cruță-mă! bolborosi Andamanul, îngrozit. Tuan Ohlsen i-a dus de-aici și pe urmă a plecat și el.

— Domnilor, făcu acum tânărul, agitat, avem cel mai bun prilej să pătrundem în bungalowul nostru unde vom fi în deplină siguranță. Acolo putem intra în tratative cu răsculații, având în același timp putința de apărare împotriva unui atac din partea lor. Deasemenea e posibil să aflăm dela ei unde a târît Ohlsen pe tatăl și sora mea.

— Ai dreptate, răspunse Farrow. Să mergem. Să ne grăbim însă ca să n'apuce băștinașii să se dezmeticească.

Petre dădu pe Osa pe mâna celuilalt uriaș, Kard, și o luă înainte, croind drum celorlalți prin desiș. După cinci minute de mers ajunseră într'o poiană înconjurată de copaci în mijlocul căreia se afla bungalowul familiei Clive — o casă mare și încăpătoare.

Nu era exclus ca să dea acolo de câțiva răsculați, sau ca Ohlsen să nu fi concediat servitorii. In cazul acesta noii sosiți se puteau aștepta la multe neplăceri, dacă nu la ceva și mai rău.

Se auziră într'adevăr câteva strigăte scurte dinspre terasa, împodobită cu plante agățătoare, care se întindea de jur împrejurul casei. Așa dar erau și aici santinele, sau poate că

băştinaşilor le plăcea să se plimbe noaptea ca lunatecii?

Aventuroşii noştri prieteni se aşteptau să se pomenească împroşcaţi de săgeţi dar iarăşi tânărul Clive salvă situaţia. Păşi, cu hotărâre, înainte, ţinând lampa de buzunar aşa ca să-i cadă lumina pe faţă.

De pe terasă se auziră ţipete de spaimă, apoi făpturi negricioase şi mărunte o luară la fugă înghesuindu-se, care sărind peste balustrada terasei, care dând buzna pe trepte ca să dispară apoi în desiş.

— Tot sunt şi eu de folos la ceva, murmură Dick Clive, râzând. Spaima acestor superstiţioşi ne-a scutit de o luptă destul de primejdioasă. Trebue să ştiţi că săgeţile lor nu dau niciodată greş.

— Trebue să-i forţăm să intre în tratative cu noi, îşi dădu cu părerea Farrow. Timp de pierdut n'avem. Mă tem, domnule Clive, că autorităţilor le-a ajuns la ureche că se petrece aici şi ne vom pomeni cu o trupă de soldaţi peste noi. Situaţia mea ar fi atunci cât se poate de critică. Submarinul ne va fi confiscat şi noi închişi pentru cine ştie câtă vreme. Mai mult încă: dacă am cădea în mâna Francezilor, cu siguranţă că voiu fi condamnat la o pedeapsă foarte aspră. De aceea aş vrea să intrăm cât mai repede în tratative. Să sperăm că Naki va veni în curând să încerce să-şi libereze feciorul.

— Cu siguranţă, răspunse tânărul Clive. Drept e, că în alte împrejurări aţi fi avut de

dus o luptă destul de grea, căci băştinaşii sunt foarte viteji; sper însă că presupusa mea statie îi va intimida şi vor cădea la învoială. Sper chiar că îi voiu putea convinge să se întoarcă la situaţia dinainte. Odată ce nu vor mai fi ataţaţi de Ohlsen, nici nu se vor mai gândi la răscoală, fiindcă n'ar avea nici un motiv. Noi ne-am purtat cât se poate de omeneşte cu ei.

— Eu mă bucur, în primul rând, că tatăl şi surioara dumitale sunt încă în viaţă—cel puţin aşa cred. Altminteri n'ar fi spus Osa că Ohlsen i-a dus de aici. Probabil că i-a ascuns undeva şi-i ţine captivi. Poate că nu îndrăzneşte să-i omoare, ci vrea să vândă plantaţia, pe urmă, după ce va pune mâna pe bani, s'o şteargă repede. Pe temeiul poliţei pe care zici că o are, o să-i fie lesne să-şi pună planul în aplicare.

— Atunci ar trebui să mă reped imediat la Port Cornwallis, zise Clive şi să pun să-l aresteze, până ce se vor lămuri lucrurile.

— N'ai nici o dovadă împotriva lui, pe când el are poliţa. Dispariţia tatălui şi a surorii dumitale îi va servi cauza. O să susţină că au fugit dinadins ca să scape de urmărire. Deci, rezultatul va fi că va ucide pe ai dumitale ca să înlăture orice dovadă.

— Aveţi dreptate, domnule căpitan, zise, speriat, tânărul. Trebue să găsim cu orice preţ pe tata şi pe Ellen. Să sperăm că Naki nu va întârzia. O să-l speriu că-i ucid fiul în chinuri groaznice şi sunt încredinţat că voiu

obţine orice de la el. Sunt sigur că spaima îl va face să renunţe şi pe viitor la vreo răscoală.

— Cu atât mai bine. Nu cred însă că-ţi vei putea juca multă vreme rolul de strigoiu. Vor înţelege şi băştinaşii în cele din urmă că eşti om în carne şi'n oase ca şi ei şi situaţia dumitale se va înrăutăţi. Mă tem că vor căuta să se răzbune pentru păcăleala pe care le-ai tras-o.

— Asta în nici un caz, sunt prea primitivi şi superstiţioşi. Acum aş vrea să cercetez niţel casa. Aveam printre ceilalţi servitori, şase fete şi femei de-ale băştinaşilor. Cred că sunt tot aici, fiindcă femeile lor nu ies noaptea din casă. Vom trimite pe Soria, cea mai inteligentă dintre ele, la Naki să-i lămurească situaţia. El habar n'are ce căutăm noi aici. Poate că în spaima lui, când va fi aflat despre apariţia mea, de la cei cari au fugit adineaurea de pe terasă, să le facă vreun rău alor mei.

— Bine, încuviinţă Farrow. Eu voiu pune pe marinarii mei de pază în jurul casei, căci ne putem aştepta din moment în moment la un atac din partea lui Naki şi a oamenilor săi.

III. — INDRĂZNEALA LUI GEORGE

LOCOTENENTUL BRUN își așeză marinarii de strajă în jurul terasei.

— A, uite că iese luna dintre nori! strigă bucuros Clive căpitanului cu care se afla în dosul casei. Acum nu se mai pot apropia băștinașii pe nesimțite de noi. Colo e clădirea în care dorm servitorii. Vreți să mergeți cu mine, domnule căpitan?

— Firește. Să-l luăm și pe doctor ca să ne slujească de tălmaciu. Vrei să vii și tu, George?

— Desigur, tată. Știi doar destul de bine că nu m'ar răbda locul știindu-vă în primejdie.

— Bine, hai, dar vezi să nu faci vre-o copilărie, dragul meu.

Osa fu dat iar în paza lui Petre. Ca ostatec era cum nu se poate mai de preț și nu trebuia să scape. Bietul băiat părea să se teamă tot atât de pumnul Uriașului cât și de stafia lui Clive.

Farrow cercetă cu privirea câteva momente spre tufiș, apoi coborî în fugă treptele terasei ca să se ducă la clădirea în care dormeau servitorii. Clive venea imediat după el pe când George rămase nițel mai în urmă căci ochii săi ageri zăriseră o licărire albicioasă la marginea desișului.

Îl fulgeră gândul că s'ar putea să fie Ellen Clive adusă de băștinași ca să facă schimb de ostateci, dându-o pe ea în locul fiului

căpeteniei. Gândul acesta prindea tot mai mult rădăcini în mintea lui. Poate că așa era obiceiul la băștinași ca și la alte triburi ca să se facă schimb de prizonieri după luptă.

Își făcu repede un plan îndrăzneț. Chiar dacă fata va fi eliberată în locul lui Osa, rămânea totuși de salvat bătrânul Clive. Ce-ar fi să scape el singur pe Ellen din mâna lor? Băștinașii ar fi pe urmă siliți să elibereze pe Lionel Clive în schimbul fiului căpeteniei.

Cum luă această hotărâre, își încetini pasul. Aștepta ca tatăl său cu Dick să intre în casă și apoi să-și pună planul în aplicare. Avea doar trei granate cu gaze la el, așa că putea să se descotorosească repede de cei cari păndeau la marginea desișului. Va lăsa apoi să treacă o jumătate de ceas la mijloc ca să aibă timp tovarășii săi să pună mâna pe câțiva băștinași, poate chiar pe căpetenie.

Mare îi fu bucuria când văzu pe tatăl său dispărând împreună cu Dick Clive în casă. Luă imediat una din granate, potrivi pe celelalte așa ca să le poată avea mai la îndemână și porni cu pași sprinteni spre desiș unde zărise licărirea aceea albă. Își zicea că nu se poate ca băștinașii să nu fi prins de veste de sosirea lor și păndeau acum la marginea pădurii.

George își dădea perfect seama de gravitatea situației. Trebuia să străbată o bucată din luminiș în plină lumină de lună până s'ajungă la apropierea potrivită pentru aruncarea granatelor. Deci, pe putin treizeci de

metri, în care timp era o ţintă minunată pentru săgeţile otrăvite ale băştinaşilor, despre cari Dick Clive, îi spusese că sunt nişte ţintaşi fără cusur. Şi într'adevăr, deabia făcu vreo câţiva paşi şi auzi un zbârnâit ca de cărăbuş în sbor. Erau săgeţile, cari treceau aproape de tot de el. De abia acum înţelese George adevărata primejdie dar era prea târziu să se mai întoarcă din drum.

Ar fi ajuns clipa în care să se răsucească în loc, ca s'o ia înapoi, pentru ca săgeţile să i se înfigă în trup. Trebuia cu orice preţ să alerge înainte şi să arunce granatele cu gaze prin cari să-şi înlăture din cale duşmanii.

De pe terasă se auzeau strigătele de avertizare ale tovarăşilor săi cari vedeau încercarea lui îndrăzneaţă, dar vedeau şi granatele pe cari le ţinea în mână şi ştiau că arma aceasta nu dădea greş.

S'ar fi repezit după el să-l ajute, nu puteau însă să-şi părăsească postul fără ordinul căpitanului sau al locotenentului lor. Nu le rămânea, deci, decât să-l avertizeze de primejdie, ceea ce nu-i era de nici un folos împotriva săgeţilor perfide cari plouau în jurul său. Se căia acum de nesocotinţa lui, dar nu mai putea să dea îndărăt, trebuia să-şi ducă la îndeplinire hotărârea luată.

Numai zece metri îi mai rămânea de străbătut până să arunce întâia granată care să amorţească pentru douăzeci şi patru de ore pe băştinaşii dela marginea desişului şi pe Ellen Clive. S'ar putea pe urmă să-i transporte

în liniște pe toți ca să-i aibă de ostateci. Noroc ar fi să fie și căpetenia printre ei și de mirare nu i se părea, căci mai mult ca sigur că Naki se afla în fruntea băștinașilor.

La gândul acesta, George simți că-i sporește curajul. Nu, nu trebuia să dea îndărăt chiar dacă moartea grozavă îl pândea în fiecare clipă.

Încă patru metri și întâia granată va sbura spre dușman scoțându-l din luptă... apoi trei și... Il cuprinse o mare bucurie, mulțumind în gând lui Dumnezeu că-l ferise până acum de săgețile băștinașilor.

Aruncă granata care se sparse și împrăștiă în juru-i un miros greu. Mai aruncă una în dreapta, alta în stânga și se opri, răsuflând ușurat, râzând de fericire că planul lui reușise. Nu se putea acum ca băștinașii să nu se supună, să nu elibereze pe Lionel Clive — mai mult încă: să nu-i spună unde stă ascuns Jimmy Ohlsen.

Trebuia să aștepte o jumătate de ceas până ce gazele se vor risipi, în care timp băștinașii cari vor alerga în ajutorul căpeteniei lor urmau să cadă și ei trăzniți de mirosul gazelor.

George rămase pe loc, știind că se poate bizui pe puterea granatelor cari își vor și fi făcut efectul. Băștinașii vor fi zăcând acum în nesimțire și printre ei Ellen Clive, ostateca lor prețioasă pe care vroiau s'o elibereze în schimbul fiului căpeteniei.

Poate că tatăl său tot se va supăra de îndrăzneala lui, își zicea mai departe George. Ii

spusese doar să fie prevăzător şi cu băgare de seamă. El însă nu-l ascultase şi se avântase, ca un nesocotit, într'o mare primejdie. Dacă îl nimerea o săgeată din cele otrăvite? Ei şi! Îl scăpa doctorul cu o injecţie. Pe când aşa, prin îndrăzneala lui reuşise ceea ce altul poate n'ar fi reuşit. Când va vedea rezultatul, cu siguranţă că o să-i treacă repede supărarea.

George râse mulţumit în sine, dar îşi aduse aminte că n'ar face rău să plece ca să nu se pomenească ameţit şi el de gazele granatelor cari se împrăştiau cu mare repeziciune.

Vru să facă un pas, dar auzi un zbârnâit sinistru şi ameninţător, mult mai puternic decât acela al săgeţilor. Vru să sară în lături sau să se lungească la pământ, era însă prea târziu.

Simţi o lovitură grozavă în tâmpla stângă. Într'o clipită îşi dădu seama că nu e durerea unei înţepături de săgeată, apoi căzu grămadă la pământ.

Marinarii de pe terasă începură să ţipe înspăimântaţi. Uitând de disciplină vrură să alerge în ajutorul lui George, dar secundul Brun, care venise în ultimul moment, îi opri cu un „Staţi!" poruncitor şi aspru.

Oamenii rămaseră pe loc. La întrebările lui, răspunseră toţi în acelaşi timp, aşa că nu se mai înţelegea nimic. Când desluşi în sfârşit ce s'a întâmplat şi se uită spre luminiş, scoase un răcnet de furie.

Văzu câteva făpturi pipernicite târând cu ele în desiș pe George care era leșinat.

Acum nu mai avea nici un rost să tragă, căci gloanțele l-ar fi putut nimeri și pe George. Un moment, Brun stătu să se gândească dacă n'ar fi bine să se repeadă cu toții după băștinași, mai ales că marinarii de abia așteptau; își dădu însă seama că ar fi o curată nebunie. Până s'ajungă ei în desiș, săgețile dușmanului ar fi căzut ca grindina deasupra lor. Ba, poate ar fi fost luați prizonieri ca și George.

Secundul era tare amărât. Ce-o să spună căpitanul când va afla că fiul său căzuse în mâinile vrăjmașului, chiar sub ochii lor?

Kard, care era și el acolo, se apropiă de ofițer și murmură:

— Lucrurile s'au petrecut prea la repezeală, domnule locotenent. Domnul George al nostru a luat-o la fugă spre desiș, pe când noi credeam că o să urmeze pe tatăl dumnealui. Vedeam săgețile sburând, auzeam sbârnâitul lor, dar alta nu puteam face decât să-i dăm de veste cu strigătele noastre, că de ajutat nu era chip. Fugea în zig-zag, domnule locotenent și dacă am fi tras, îl nimeream pe dumnealui până s'ajungă un glonț de-al nostru la afurisiții ăia de sălbatici. Când a aruncat granatele, am crezut că i-a dat gata. L-am văzut pe urmă că vrea să se întoarcă, zicându-și, pe semne, că gazele se împrăștie repede și mirosul lor ajunge până mai departe, dar deodată a început să vâjâie ceva

cu putere în aer şi domnul George al nostru s'a prăbuşit la pământ. Pe urmă aţi venit dumneavoastră, domnule locotenent şi... ce-a mai fost, aţi observat.

— Ai văzut dumneata bine pe George aruncând ce'e trei granate? întrebă Brun, stăruitor. Dă-ţi seama de ce spui, Kard. Îţi vei fi pus singur întrebarea de ce granatele n'au avut niciun efect asupra băştinaşilor. Am văzut şi eu cu ochii mei cum băiatul a aruncat cu îndemânare una la mijloc, unde bănuia probabil că s'ar afla căpetenia, apoi repede pe celelalte la stânga şi la dreapta. Eram încredinţaţi cu toţii că gazele îi vor scoate din luptă pe băştinaşi pentru douăzeci şi patru de ore. Cum se face atunci că nu li s'a întâmplat nimic? Ai putea dumneata, Kard, să-ţi explici asta?

— Păi... făcu uriaşul codindu-se niţel, dacă îmi daţi voie să-mi spun părerea, eu zic, domnule locotenent, că afurisiţii ăia de sălbateci au prins granatele din sbor. Vor fi zărit ceva sclipind în aer şi, cum sunt dibaci ai dracului, le-au înhăţat până a nu apuca ele să se spargă de pământ. Când l-au văzut pe domnul George stând pe loc, vor fi aruncat vreo piatră mai mare ori altceva şi l-au nimerit pesemne în cap. Eu aşa-mi dau cu părerea; acu o fi, n'o fi...

— Chiar aşa trebuie să se fi petrecut lucrurile, strigă locotenentul, înspăimântat. Ei, acu ce ne facem? Băştinaşii au pus mâna pe granate şi au o armă foarte puternică împo-

triva noastră. Mai au şi trei ostateci, adică pe George, pe bătrânul Clive şi pe fata lui, pe când noi numai pe Osa, feciorul căpeteniei. Ce i-o fi venit lui George să facă o astfel de nesocotinţă, nu pricep.

— Să vă spun eu ce trebue să fi fost, domnule locotenent. O fi zărit vreo haină albă la marginea desişului şi şi-o fi zis că e vreun European, dacă nu chiar ticălosul ăla de Ohlsen. Atunci n'a mai stat pe gânduri şi a aruncat granatele cu gaze, socotind să pună mâna pe el.

— A, crezi că a fost într'adevăr acolo un European? Atunci se schimbă lucrurile. Ar trebui ca pe viitor să nu ne mai bizuim atât pe aceste arme; am văzut doar că mâini îndemânatece pot prinde granatele din sbor şi le pot folosi ei pe urmă împotriva noastră. Voi fiţi cu ochii în patru, eu mă duc să spun căpitanului ce s'a întâmplat.

Locotenentul coborî treptele şi o luă cu paşi mari, mergând tot în zig-zag, spre clădirea de alături. Căpitanul Farrow tocmai ieşea pe uşă şi strigă îngrijorat:

— Nu l-ai văzut pe George, locotenente? Venea în urma noastră dar n'a intrat în casă. Numai de n'ar fi făcut iar vreo nesocotinţă.

— Din nenorocire, da, domnule căpitan, răspunse Brun, cam încurcat. Noi n'am putut să-l împiedecăm. A avut însă cele mai bune intenţii, aşa că nici nu-l puteţi dojeni. Credea, bietul băiat, că ne va face un mare serviciu nouă, tuturor.

În câteva cuvinte, locotenentul povesti lui Farrow nenorocirea. Acesta tăcu vreo câteva momente, apoi zise:

— Nimeni nu e vinovat de cele întâmplate fiindcă oricare din noi ar fi făcut la fel şi în afară de asta, când îşi bagă el ceva în cap, nu-l mai poţi opri. Ne-a îngreuiat însă mult situaţia căci Naki, căpetenia, are o armă puternică împotriva noastră. Sper că George nu va spune că e fiul meu, dacă se află şi Jimmy Ohlsen cu ei. Şi apoi, sunt sigur că băiatul va căuta din toate puterile să lupte împotriva superstiţiei băştinaşilor cari cred că Dick Clive e un strigoiu şi nu om în carne şi oase ca noi. Să vezi acum încurcătură, dragă Brun! Naki o vrea să-i dăm pe Osa în schimbul lui George, aşa că n'am făcut nimic pentru cauza familiei Clive. Aş putea zice că situaţia lor s'a înrăutăţit prin intervenţia noastră. Dar n'avem ce le face dacă iese altfel decât credeam, noi am făcut tot ce ne-a stat în putinţă.

— Şi aici aţi obţinut vreun rezultat, domnule căpitan? cercetă locotenentul, auzind paşii lui Dick care venea din casă.

— Da. Am găsit două din slujnici. S'au speriat grozav când l-au văzut pe tânărul Clive. Am convins pe una din ele să se ducă la căpetenie şi să-i spună că eliberăm pe Osa dacă ne dă în schimb pe bătrân şi pe fiica lui Ellen. Acum, firește, trebue să ridicăm pretenţiile şi să-l cerem şi pe George.

Dick Clive veni în momentul acela la ei

şi le zise, râzând încetişor:

— Fosta cameristă a soră-mi, Soria, vine imediat încoace. I-am spus să ameninţe pe Naki că pe fiu-său îl aşteaptă o moarte cumplită dacă nu eliberează pe tata şi pe Ellen. Cred că bătrânul nu va şovăi o clipă, fiindcă, pe cât ştiu, îşi iubeşte feciorul mai presus ca orice.

— Atunci adaugă să lase liber şi pe George, care se află şi el în mâinile lor, zise calm căpitanul. Băiatul vroia să lucreze pe socoteala lui proprie şi a căzut în cursă. Cred însă că-l vom putea scoate de acolo, iar de nu, o să ştie el să iasă şi singur din încurcătură ca şi în alte dăţi.

Farrow istorisi tânărului înspăimântat ce se întâmplase, apoi încheiă:

— După cum ţi-am spus, nu prea mă îngrijesc de soarta lui, fiindcă a fost el altădată în situaţii mult mai primejdioase. Cât pentru ai dumitale, mai mult ca sigur că Jimmy Ohlsen se va opune din toate puterile ca Naki să-i lase liberi.

— Ah, făcu tânărul Clive, scrâşnind, arătarea aceea albă n'a fost altcineva decât Jimmy. E foarte îndemânatec la aruncat şi la prins orice lucru din sbor. Un băştinaş s'ar fi ferit când ar fi văzut ceva lucitor în aer. Hm, proastă afacere! Afurisitul ăsta o să-şi dea repede seama ce conţin granatele şi o să se slujească de ele împotriva noastră. Să încerc acum să sperii prin Soria şi mai mult pe căpetenie.

Din casă ieşi o fetişcană cu trup subţire şi mlădios care vroia să se îndepărteze spre desiş. Clive o opri din drum şi-i zise:

— Soria, spune-i lui Naki să dea drumul şi tânărului pe care l-a luat prizonier adineaurea Jimmy Ohlsen, altminteri sufletul lui Osa o să rătăcească veşnic, tânguindu-se fără încetare.

— Îi spun, Sahib, băigui fata, tremurând, şi o luă la fugă în pădure.

— Sunt foarte curios să văd dacă bătrânul Naki se va împotrivi poruncilor lui Ohlsen, zise căpitanul, deşi nu prea cred. După cum înţeleg eu, ticălosul ăsta a ştiut să-şi impună voinţa căpeteniei şi acum îi e rob supus. N'o să facă nimic fără voia lui, chiar dacă ar şti că-şi pierde feciorul. În sfârşit, s'aşteptăm şi vom vedea noi ce-o să mai fie.

Se îndreptară în grabă spre terasă. Căpitanul dădu în grijă santinelelor să fie cu băgare de seamă şi să observe, mai ales, dacă granatele cu gaze pe cari le aruncase George nu vor fi svârlite de cineva spre ei. Le atrase atenţia asupra celor spuse de Dick Clive, adică îndemânarea lui Ohlsen, care era un bun aruncător.

Înţeleseră toţi primejdia în care se aflau. O singură granată să fi aruncat ticălosul şi-î înlătura din calea lui pentru douăzeci şi patru de ore.

— N'ar fi bine să mă duc eu să-l străjuesc pe prizonier, în locul lui Petre, domnule căpitan? zise Kard. El e mai bun ţintaş ca mi-

ne şi poate nimeri granatele din sbor. Măcar că nu prea cred să îndrăznească păcătosul ăla de Ohlsen să se apropie prea mult de terasă.

— Totuşi e mai bine să-ţi ia locul Petre, răspunse Farrow după câteva momente de gândire. Pentru un bun aruncător nu înseamnă nimic aceste cincizeci de metri distanţă de la desiş la terasă. Ar fi caraghios să fim înfrânţi cu propriile noastre arme.

IV. — IN PRIMEJDIE

DEŞTEPTAREA LUI GEORGE nu fu de fel plăcută. Urechile îi vâjâiau, capul îi se părea greu ca o piatră de moară şi-l săgetau nişte junghiuri grozave prin creer.

Băgă apoi de seamă după legănări că e purtat pe sus.

Cu toată greutatea pe care o avea să judece, îşi zise totuşi că e mai bine să se prefacă tot leşinat. Trebuia însă să se convingă dacă e sau nu legat căci deocamdată nu-şi simţea corpul ci numai capul, care-l durea cumplit.

Incetul cu încetul îşi aduse aminte ce se întâmplase. Aruncase cele trei granate, pe urmă a auzit un vâjâit înăbuşit şi... a leşinat. S'a trezit de abia acum, în juru-i e tot întuneric, deci leşinul lui nu ţinuse mult. Oare unde îl vor fi ducând acum?

Să fi fost într'adevăr Ellen Clive arătarea aceea în alb? Asta îl amăgise ca să se avânte

ca un nesocotit într'o astfel de aventură. Dar cum se face că granatele n'au explodat? Nu, nu, n'a fost Ellen, ea a fost dusă undeva ca tatăl ei de Jimmy Ohlsen.

Gândurile i se încâlceau în minte. Lovitura pe care o căpătase în tâmplă trebue să fi fost foarte puternică. Căzu iar într'un fel de toropeală din care se trezi brusc când se simţi aruncat la pământ.

— Aşa. Acum mai ai un tovarăş, domnule Clive, auzi un glas aspru zicând în batjocură. Vezi că ţi-am împlinit dorinţa şi nu-ţi mai spun „vere" — fiindcă la drept vorbind nici nu suntem rude. Bietul Ohlsen, ale cărui hârtii le-am furat după ce l-am îmbătat, zace de mult în fundul mării. Dumnezeu să-l ierte! In schimb m'am purtat întotdeauna cuviincios cu dumneata şi cu „nepoţica" mea, domnişoara Ellen. In privinţa asta, cred că nu ai ce să te plângi. Dar să revenim la ce-ţi spuneam: ţi-am adus un „musafir". Trebuie să ştii că au sosit în bungalowul d-tale—adică al meu, vreau să spun — nişte străini cari vor să-mi pună bețe 'n roate. Dar lasă că-i aşez eu repede cu botul pe labe. Am şi 'nceput cu ăsta de colea. Păzeşte-l bine să nu facă prostia când s'o trezi s'o ia la fugă; l-ar nimeri săgeţile otrăvite ale negricioşilor mei prieteni şi ar fi păcat de tinereţele lui. Nădăjduesc să-ţi mai aduc în curând şi alţi tovarăşi de ăştia, prea stimatul meu fost văr. La revedere deci şi vezi de nu lăsa să-ţi plece musafirul.

Un râs antipatic urmă acestor cuvinte şi George auzi, pe podeaua de scânduri un tropăit de cisme care se întrerupse brusc.

Se afla deci într'o casă din care individul cu glasul acela aspru ieşise chiar acum.

Deschise cu anevoie pleoapele. Zări o lumină slabă care venea probabil de la o lampă de petrol, din cele special fabricate pentru ţinuturile de la Tropice. Pe urmă văzu aplecat deasupra lui un chip gingaş de fată cu doi ochi mari şi adânci.

— S'a trezit, tată! exclamă un glas melodios care se potrivea de minune cu întreaga ei făptură.

Un bărbat înalt şi uscăţiv se ivi în cercul de lumină şi George înţelese că se afla acum lângă aceia pe cari îi căuta, dar într'o situaţie pe care nu şi-ar fi dorit-o de fel.

Cu mare greu reuşi să se ridice în capul oaselor. Snopi de scântei îi fulgerară pe dinaintea ochilor, se luptă însă din răsputeri să înlăture leşinul, privirile îi se limpeziră şi putu — la început de abia auzit — băigui:

— Am... am cinstea să... vorbesc cu domnul Lionel Clive şi... domnişoara Ellen? Numele meeu e George Farrow.

— Cum ai zis? Farrow? strigă bătrânul. Farrow e doar căpitanul submarinului „Dox" pe cât ştiu eu.

— Aşa şi e. Căpitanul mi-e tată, răspunse cu mândrie George. Am venit dinadins la Marele-Andeman ca să vă salvăm pe dumneavoastră. O să vă povestesc eu îndată tot.

— Mai întâi să te culc în patul meu; nu vei fi vrând să te las să zaci jos pe scândura goală, făcu bătrânul cu asprime.

Ajută pe George să se ridice şi-l duse la un culcuş moale din piei de animale dintr'un colţ al încăperii, în care George se întinse cu mare plăcere. Durerile de cap slăbeau cu fiecare cuvânt pe care-l rostea. Când isprăvi de povestit, bătrânul Clive strigă cu indignare:

— Desigur că Ohlsen a fost! Are o dibăcie nemaipomenită în dealde astea. N'o să-i fie de fel greu ticălosului s'arunce granatele pe terasă. Trebue să te aştepţi, domnule Farrow ca să-ţi vezi tovarăşii în puterea lui. Nemernicul ăsta e în stare de orice.

— Cu mine i-a mers lesne fiindcă am procedat cu prea mare nesocotinţă, răspunse George, dar cu ceilalţi o s'aibă de furcă, fii pe pace. Drept e că ar fi cât se poate de neplăcut să nimerească într'adevăr de la atâta distanţă terasa. Nu-mi rămâne altceva de făcut acum decât să-l împiedic. Eu singur sunt de vină că Ohlsen a ajuns în stăpânirea granatelor. Unde ne aflăm acum, domnule Clive?

— Într'o colibă de vânătoare pe care mi-am făcut-o eu acum doi ani în mijlocul junglei, fiindcă se găsesc foarte mulţi tigri pe-aici. Fiarele acestea au prin sălbătecia asta ascunzişuri minunate. N'a fost chip să le poată stârpi cineva. Acu vreo zece ani un maior englez n'a avut de lucru şi a adus de la Madras o pereche de tigri. Erau pui pe-atunci

i foarte blânzi, dar după ce au crescut, au
ăit în pădure şi s'au înmulţit cu repeziciune.
Ar fi deci o mare îndrăzneală din partea
iva să treacă peste noapte, şi mai ales ne-
rmat, prin partea asta a junglei. Şi-apoi
auzit ce zicea Ohlsen. A pus oameni de
ză cari păndesc cu săgeţile lor otrăvite ca
tragă în oricine ar cuteza să iasă din casă.
te-aş sfătui de fel să fugi. Ar fi zadar-
. Singurul rezultat ar fi că te-ai duce la
moarte sigură şi ai înrăutăţi şi mai mult
uaţia fiicei mele. Ştiu că n'ar trebui să pun
legătură una cu alta, mă tem însă că biata
tă o să se prăpădească cu siguranţă dacă
scăpăm mai repede de aici.

— Nu, domnule Clive, strigă cu însufleţire
eorge. Fiica dumitale nu o să se prăpă-
ească fiindcă va fi în curând liberă. Bizuie-te
mine şi fii sigur că totul se va sfârşi
bine. Şi zi-i, tigri şi săgeţi otrăvite avem
potriva noastră? Ar fi de ajuns ca să nu
eze cineva să se mişte din casă. Numai
eu nu sunt tocmai din cei sperioşi. E în-
duit să ne plimbăm prin jurul casei?

— Da, până la zece metri. Mai departe
.. Te rog, domnule Farrow, nu 'ncerca ni-
c. Cred că Ohlsen va cădea la 'nvoială
nd îi voiu oferi o sumă mai mare de bani
care să poată dispare din ţară.

— Cu mine n'o să cadă la 'nvoială, fii pe
e. Ştie el că nu va avea cât o trăi linişte
partea noastră. Ar fi mai bine pentru el
mă ştie plecat. Să se atingă numai de un

fir de păr din capul meu, şi ce-l aşteaptă pe urmă... ar fi o răzbunare cumplită din partea alor mei. Ştii dumneata, domnule Clive, cam pe unde se aţin paznicii în timpul nopţii?

— Se plimbă în jurul casei. Am vrut şi eu la începutul captivităţii mele să fug, dar am înţeles că e imposibil.

— Eu totuşi o să 'ncerc. Pe paznici mă prirep eu să-i trag pe sfoară. Neplăcut ar fi numai să dau prin întunerec peste vreun tigru; sper însă că fiarele astea nu cutează să se apropie de colibă.

— Asta nu. Locul lor de joacă e la vreo cinci sute de metri spre sud. Acolo începe adevărata pădure, care e foarte deasă. Nu, nu, până aici nu vine nici unul din ei. A, dar asta ce-o mai fi? făcu bătrânul, cu mirare.

— Ce să fie? râse George. Vorba ceea: vorbeşti de lupul şi lupul, adică tigrul, la uşă. O să te pomeneşti acum cu paznicii dând buzna în colibă.

— Îi aud într'adevăr scoţând ţipete de spaimă, dar ca să fie din pricina unui tigru nu...

Bătrânul plantator nu-şi sfârşi vorba, căci la o depărtare de nici o sută de metri se auzi răgetul unui tigru. Imediat urmară bătăi tari în uşă şi un glas îngrozit strigă într'o englezească stricată:

— Sahib, deschide! Vine tigru şi trebue să vă apărăm.

— Haha! Apăraţi-vă mai bine pe voi! răspunse Clive. Noi suntem aici în siguranţă şi n'avem nevoie de apărare.

— Lasă-i înăuntru, şopti George. Pentru cele ce am eu de gând, e cu atât mai bine să-i ştiu aici. Au să dea toţi buzna la fereastra care răspunde spre sud, dincotro se aude răgetul tigrului. Deschide-le repede, domnule Clive...

— Ce vrei să faci, pentru Dumnezeu! strigă bătrânul, înspăimântat, dar George nu-i răspunse ci smuci uşa şi o deschise de perete.

Patru trupuri mărunte şi mlădioase năvăliră în odaie. Ţineau în mână arcuri şi săgeţi, iar în spinare aveau atârnate nişte tolbe primitive pline cu aceste arme ucigătoare.

Se întâmplă întocmai după cum prevăzuse George. Alergară cu toţii la fereastra care da spre Sud şi se uitară cu încordare prin rogojina de foi de palmier care acoperea fereastra.

Se auzi iarăşi răgetul acela înfiorător, de astădată însă ceva mai aproape. Clive şopti lui George:

— Bine că şi-au adus şi săgeţile. Otrava lor ucide până şi un tigru numai în câteva minute. Să-i vie poftă fiarei să intre în casă prin fereastră, fără ele am fi pierduţi.

— Ce, zici că otrava îşi face aşa de repede efectul? întrebă tot în şoaptă George pe plantator. Cu atât mai bine.

Se apropiă apoi pe la spate de băştinaşi şi, fără să-l simtă ei, le luă câte o săgeată din tolbă, pe urmă deschise binişor uşa şi şopti să-l audă numai bătrânul:

— Mă întorc numaidecât. Dacă ţin drumul

drept înainte ajung la bungalowul dumitale, nu e aşa?

Clive, uluit de îndrăzneala şi curajul tânărului, nu putea scoate un cuvânt. Dădu numai afirmativ din cap. In clipa următoare George dispăruse.

Clive şi Ellen se aşezară în spatele băştinaşilor şi se uitau şi ei cu mult interes printre dăstrămăturile rogojinei. Se făceau că nici n'au băgat de seamă fuga tânărului.

Deodată se ivi dintr'o tufă, la vreo patruzeci de metri de casă, un trup mare, vârgat, privi drept spre colibă, ciuli urechile... şi tigrul porni răgind în galop spre fereastră.

Băştinaşii îşi potriviră arcurile, ochiră şi patru săgeţi otrăvite sbârnâiră în aer.

Un schelălăit de furie al fiarei răspunse, semn că fusese nimerită de moarte. Clive se aştepta ca tigrul să se repeadă spre fereastră, dar spre marea lui mirare îl văzu îndepărtându-se târâş spre nord.

— Unde e celălalt Sahib? întrebă în clipa aceea unul din băştinaşi.

— Nu ştiu, răspunse bătrânul, făcând pe miratul.

Dar Ellen Clive nu se putea preface. Era galbenă ca un cadavru, căci ea cunoştea toate grozăviile junglei — crescuse doar de mică copil acolo — şi ştia că viteazul tânăr se aruncase în primejdie ca să-i salveze pe ei şi acum era urmărit de fiara şi mai turbată din pricina rănilor căpătate. Alergă la uşă,

o crăpă niţel şi strigă cu glas îngrozit în tăcerea nopţii:

— George Farrow, vine tigrul!

— L-am şi văzut, răspunse tânărul şi Elen, care deschisese acum uşa de tot, îl văzu alergând spre un palmier înalt pe care s'ar fi putut salva dacă fiara n'ar fi fost atât de aproape de el.

In timp ce gonea spre palmier, George îşi arunca din când în când privirile înapoi şi vedea ochii scânteietori ai tigrului care făcea câte doi metri dintr'o singură săritură. Nu mai avea când ajunge la palmier. Să se oprească din fugă şi să se ia la luptă cu fiara aruncând în ea cu săgeţile? I se spusese doar că otrava îşi face numai în câteva minute efectul.

Nu mai avea de străbătut decât vreo şase metri până la palmier, auzea gâfâitul tigrului în spatele lui, se întoarse iar, când... văzu spre marea lui mirare că fiara îşi încetinise fuga, mai mult încă, părea că se împleticeşte în mers.

Văzu deasemenea că avea câteva săgeţi înfipte în cap şi în coaste.

Aşa-dar, cei patru băştinaşi nimeriseră în plin, fiara însă îl zărise lângă casă şi preferase să-l urmărească pe el, unul singur, decât să atace coliba.

Din câteva salturi George fu lângă palmier. Scoarţa copacului era aspră şi scorojită aşa că pentru el era un fleac să se caţere pe trunchiu. Auzea sforăitul şi gâfâitul fiarei

în spatele lui dar nu se mai uită înapoi.

Deşi săgeţile îi erau o piedecă, nu le aruncă din mână, fiind singura armă pe care o avea. Reuşi să se urce în palmier mai încet decât ar fi vrut; deodată se înspăimântă într'atât, încât fu cât p'aci să se prăbuşească din copac. Ghiarele fiarei răcâiau cu turbare în trunchiul palmierului şi ţăndările sburau până departe.

Dar aproape îndată, George îşi putu da seama de puterea grozavă a otrăvei în cari băştinaşii îşi înmuiau vârfurile săgeţilor, căci tigrul se prăbuşi brusc la picioarele copacului.

Tânărul înţelese că paznicii, cari cunoşteau efectul otravei, îl vor urmări şi se pot ivi dintr'un moment într'altul. Trebuia, deci, să fugă imediat, chiar dacă tigrul nu era încă mort. Se lăsă jos din palmier şi o luă la fugă căutând să se îndepărteze cât mai mult de locul primejdiei.

Acum rămânea să găsească poteca. Trebuia să fie pe-aproape, căci bătrânul Clive îi arătase în direcţia asta. Şi într'adevăr, dădu de ea în dosul unui tufiş. Poteca îngustă ducea spre nordul insulei.

Porni în goană pe potecă. Jimmy Ohlsen, omul acela primejdios zicea că va înlătura din calea lui cu granatele de gaze luate de la el, pe toţi aflaţi în bungalow. Poate că va sosi la vreme ca să-i salveze, deşi n'avea arme. Săgeţile erau însă tot atât de bune pentru scopul său.

De-ar fi ştiut cel puţin cât mai avea de

făcut până la locuința plantatorului! Uitase să-l întrebe pe Clive. Dar, oricât ar fi cunoscut de bine drumul Ohlsen, nu putea înainta mai repede ca el, George, căruia grija pentru viața tătălui său și a tovarășilor îi dădea parcă aripi.

În afară de asta, știa că paznicii îi erau pe urme, deoarece trebuiau să dea de veste stăpânului alb că unul din prizonieri scăpase. Sperau poate că-l vor ajunge și-l vor duce îndărăt la colibă.

Deodată foșni ceva în desiș și se auzi un mârâit; George îndreptă repede o săgeată spre noul său dușman și animalul, ai cărui ochi îi văzuse lucind prin întunerec, pieri. Probabil că se speriase de gestul său amenințător.

Înaintea lui răsună o împușcătură. George își înteți fuga căci recunoscuse pocnetul revolverului lui Petre.

După cum se auzise împușcătura, nu mai puteau fi decât vreo patruzeci de metri până la bungalow. Trebuia însă să iasă din desiș până a nu se întoarce Ohlsen.

Iarăși răsună o detunătură, apoi încă una, urmată de strigăte de bucurie scoase din mai multe piepturi. George bănui ce s'a întâmplat și se simți fericit. Petre, neîntrecutul țintaș, nimerise probabil granatele pe cari le va fi aruncat Jimmy Ohlsen spre terasă. Deci, gazele nu mai puteau vătăma pe nimeni.

Îi venea să chiuie de bucurie, își aduse însă aminte că nu trecuse încă primejdia. Ce efect grozav aveau săgețile, văzuse doar adi-

neaurea. Numai o sgârietură cu ele, era de-ajuns să-l cureţe de pe suprafaţa pământului. Nici doctorul Bertram nu l-ar mai fi putut salva. Deocamdată trebuia cu orice preţ să iasă din desiş, pe urmă să fie cu mare băgare de seamă când va trece luminişul, căci băştinaşii păndeau de pretutindeni. Rămânea să treacă neobservat printre ei şi din câteva sărituri în zig-zag să ajungă la bungalow.

V. — SALVAT IN ULTIMUL MOMENT

FU CAT P'ACI SĂ STEA PE LOC căci îl străfulgeră un gând. Dacă tovarăşii vor începe să bombardeze pe asediatori cu granate de gaze? Ei nu ştiau că George e liber şi dacă gazele ajungeau până acolo, cădea şi el în nesimţire pentru douăzeci şi patru de ore ca şi băştinaşii. Cu siguranţă că de-ar fi fost el în locul tovarăşilor săi tot aşa ar fi procedat. Sau poate că vor încerca mai întâi să cadă la înţelegere cu Naki, căpetenia băştinaşilor.

George îşi încetini pasul la gândul că tovarăşii săi s'ar putea servi de granate a căror victimă ar fi şi el. Trebuia însă să înlăture o astfel de perspectivă deoarece vroia să fie de faţă când Lionel Clive şi Ellen vor fi eliberaţi definitiv.

Aducându-şi însă aminte că nu erau excluse nici tratativele, o luă iar mai repede cu gând s'ajungă cât mai curând la bungalow.

Se opri însă brusc în loc, căută cu ochii în

jurul său şi se piti în umbra unui copac ale 51
cărui crengi ajungeau până aproape de pământ, unde nu putea fi văzut de pe potecă. El însă putea zări destul de bine prin frunzişul copacului.

Îşi dădu imediat seama că nu se înşelase când i se păruse că aude un sgomot uşor. Un om venea pe cărare şi trecu pe lângă el fără să-l observe. Omul era Jimmy Ohlsen care se întorcea, probabil, la prizonierii săi. Nu se putea să nu se întâlnească în drum cu paznicii cari îi vor comunica desigur fuga unuia din prizonieri. Oare ce va face el pe urmă? Se va întoarce în grabă înapoi, sau va căuta să găsească printre oamenii lui Naki pe fugar, care spera s'ajungă nesimţit în bungalow?

George chibzui repede, dar temeinic. Altă potecă nu era care să ducă spre nord, deci Ohlsen va presupune că fugarul se va fi aflând printre băştinaşi. În orice caz se va înapoia ca să dea instrucţiuni căpeteniei.

De abia îşi sfârşi gândul şi văzu într'adevăr pe Ohlsen venind în fugă, turbat de mânie şi scrâşnind din dinţi. Nu era de fel bună vestea pe care o aflase că tocmai ostatecul mai important îi scăpase printre degete, deşi îl pusese sub paza a patru băştinaşi înarmaţi cu grozavele lor săgeţi otrăvite.

De abia acum îşi putea da Ohlsen seama de adversarii săi. Cu atât mai bine.

După ce George îl văzu îndepărtându-se cu doi din băştinaşi, ieşi din ascunzătoare şi p

luă la fugă îndărăt spre colibă. Nici el nu ştia deocamdată cum şi ce are să facă pentrucât să elibereze pe prizonieri, dar vroia neapărat să se găsească în apropierea lor pentru orice eventualitate.

Era sigur că Ohlsen se va lua după el, dezsemenea şi ceilalţi doi paznici, ca să împiedece fuga lui Clive şi a fetei. Tare îi părea rău lui George că nu-şi mai avea armele pe care i le luase, probabil, Ohlsen când îl văzuse ameţit, de lovitura în tâmplă.

Ajunse aproape de luminişul unde era coliba. Auzi iar în desiş un foşnet şi un mârâit scurt. „Să fie pe-aici lupi?" se întrebă el mirat. Mârâitul nu era în nici un caz al unui tigru sau al unei pantere.

Totuşi George ţinea pregătită o săgeată. Animalul nu era mare, după cum putu el să zărească, aşa că otrava îşi va face foarte repede efectul asupra lui. Ba chiar împotriva unui tigru, care s'ar putea ivi de pe undeva, ar fi chip să se apere cu săgeţile, dacă n'ar mai avea vreme să se cţţere în vreun copac.

Păşi cu băgare de seamă în luminiş. Trecu pe lângă trupul neînsufleţit al tigrului ucis mai adineaurea şi din ghiarele căruia n'ar mai fi putut scăpa dacă nu l-ar fi nimerit săgeţile paznicilor.

George se cutremură gândindu-se ce otravă puternică trebue să fie aceea care poate omorî o fiară atât de viguroasă; de sigur că otrava aceasta era mult mai puternică chiar decât veninul unei muşcături de cobra.

Se opri fără să vrea şi privi la trupul acela fără viaţă. George se abătuse de pe potecă atras parcă de o putere nevăzută.

Tresări auzind un sgomot uşor pe care nu-l putea deslusi de unde vine. Se ghemui lângă leşul tigrului şi se uită prin frunzişul desişului spre luminiş.

Inima i se opri în loc de spaimă. Văzu la cel mult patru metri de tufiş un alt tigru mai mic, care îşi aţintise ochii săi scânteietori în tufa unde stătea el. Era pesemne soaţa celui ucis.

Înţelese că nu mai e scăpare. Dintr'o singură săritură, fiara îl putea înhăţa. Chiar dacă ar slobozi în ea o săgeată, chiar dacă otrava ar lucra repede, tot i-ar mai rămâne vreme să-l sfâşie.

Ca fulgerul îl străbătu gândul să se urce repede în palmier. Disperarea dă puteri nebănuite în astfel de momente. Dar moartea îl pândea prea de aproape. Înainte de a se urca el de jos, tigroaica se va năpusti asupra lui ca să-şi răzbune tovarăşul.

Nici de furişat nu era chip. Fiara ar auzi sgomotul paşilor săi. Să-i fie lui într'adevăr scris să moară de o moarte atât de cumplită, sfârtecat de ghiarele tigroaicei şi măcinat de dureri grozave?

În timp ce i se încrucişau aceste gânduri prin minte, ochii lui stăteau aţintiţi într'ai fioroşului animal, ca o pasăre paralizată de privirile reci ale şarpelui.

Deodată văzu fiara, care stătuse până atunci

liniştită, măsurând parcă din ochi tufişul, se îndreptă din şale, clipi de câteva ori şi începu să izbească iarba cu coada, întorcând apoi capul spre poteca pe care venise tânărul.

Şi iarăşi începu să-i bată inima lui George, dar de astă dată de bucurie. Pe acolo trebuia să vie Ohlsen cu cei doi paznici. Treaba lor cum au să se descurce. El era, în orice caz, salvat. Chiar acum, când atenţia tigroaicei nu mai era îndreptată spre tufiş, îndrăzni să se ridice binişor, neslăbind însă din ochi pe primejdiosul său vrăjmaş. Îi se creea acum posibilitatea să se caţere cu iuţeala fulgerului în copac.

Trebuia însă s'aştepte deocamdată să vadă dacă Ohlsen şi lovarăşii săi se vor întâlni faţă 'n faţă cu tigrul.

Trecură câteva secunde într'o încordare de nedescris. Deodată, George, care îşi aruncase din întâmplare ochii spre colibă, văzu uşa deschizându-se binişor, pe cei doi paznici păşind pragul, încordându-şi arcurile şi slobozind două săgeţi una după alta. Se auzi un vâjâit prin aer şi tigroaica se răsuci în loc, răgind, cu două săgeţi înfipte între coastele din dreapta.

Apoi, înainte de-a avea ea răgaz să se repeadă la duşmanii cari îi veneau în spate, George auzi acelaşi vâjâit pornind de pe poteca de lângă el şi alte două săgeţi se înfipseră în partea stângă a trupului fiarei.

Cu un muget înăbuşit tigroaica se rostogoli la pământ. Cele dintâi două săgeţi ar fi fost

deajuns s'o ucidă, căci una nimerise în inimă și cealaltă îi străbătuse plămânul, așa că otrava pătrunsese deadreptul în cele mai delicate organe ale trupului. George s'aștepta totuși ca fiara să mai aibă puterea să se repeadă la vrăjmașii ei și să-i sfâșie, dar trupul ei se cutremură odată ca străbătut de un fior, labele se sgârciră, apoi se întinseră iar și trupul zvârgat al fiarei rămase nemișcat. 55

Cei doi paznici se întoarseră liniștiți spre colibă și intrară înăuntru. Pesemne că Ohlsen le poruncise să nu se miște de lângă prizonieri. George aștepta să se întoarcă Ohlsen. Era curios să știe ce va face acum acesta care procedase ca un criminal față de binefăcătorul său care îl luase sub acoperământul lui și-l ajutase să nu moară de foame. Oare își va fi închipuind că fugarul a reușit să se întoarcă la bungalow?

Deodată auzi pe dreapta, dincolo de potecă, un foșnet ușor. Ținu săgeata pregătită. Dacă Ohlsen îl simțise și încerca să se apropie pe furiș, o să-i arate cu cine are deaface și că era și el un dușman de temut.

Dar pe când își îndrepta atenția dincotro auzise foșnetul, un alt sgomot, venit de astă dată din stânga lui pe potecă îl făcu să întoarcă capul. Desluși pași cari se apropiau.

Așa-dar, tot Ohlsen era, căci băștinașii n'ar fi călcat atât de apăsat. Atunci cine făcuse sgomotul celalt? Să fi fost făptura aceea care semăna a lup pe care o mai văzuse de două ori până acum?

Insemna atunci că se afla între doi duşmani, căci dacă animalul l-ar ataca, lupta care ar urma, ar atrage atenţia lui Ohlsen care ar interveni imediat împotriva lui.

George se uită repede în juru-i. De Ohlsen n'avea ce să se teamă deocamdată, deoarece acesta nu bănuia că fugarul e atât de aproape. Singura primejdie era deci făptura aceea necunoscută din dreapta care stătea ascunsă în tufiş.

Şi că era imediat lângă el nu mai încăpea îndoială, după cum dovedea foşnetul şi părăitul crengilor cari se auzeau desluşit. Poate că animalul vroia să treacă luminişul şi în cazul ăsta nu se putea să nu se întâlnească faţă în faţă cu Ohlsen.

Acesta înainta fără grijă pe potecă. Părea că se simte în cea mai mare siguranţă. Se bizuia probabil pe băştinaşi cari vor înlătura cu săgeţile lor grozave orice piedecă din cale. Poate că, dacă ar fi văzut adineaurea lupta cu tigrul, n'ar fi fost atât de liniştit.

Luna lumina ca ziua şi George deslusea bine chipul lui brutal. Se întunecă niţel la faţă când dădu cu ochii de leşul fiarei, apoi zâmbi cu dispreţ, îl izbi cu piciorul şi porni mai departe, îndreptându-se spre colibă.

Tânărul stătu să chibzuiască bine ce are de făcut. Se ştia neputincios, aşa dezarmat cum era, faţă de săgeţile celor patru paznici şi pistoalele încărcate ale lui Ohlsen. Ce-i foloseau săgeţile pe cari trebuia să le arunce cu mâna când nu era destul de priceput în

mânuirea lor? N'ar fi mai bine să se strecoare până la bungalow şi să vorbească cu tatăl său? Poate că ar reuşi să se întoarcă apoi cu vreo doi din tovarăşi şi să arunce o granată în colibă ca să-i ameţească pe cei dinăuntru şi să-i ştie nevătămători pentru douăzeci şi patru de ore.

Dar dacă în vremea asta Ohlsen pleacă sau — şi George se înfioră la un astfel de gând — pune băştinaşii să omoare pe cei doi prizonieri ca să nu mai existe dovada nelegiuirii sale? Numai Dick Clive singur nu i putea face nimic—şi tovarăşilor lui George, sau lui însuşi, nu le era îngăduit să se înfăţişeze ca martori în faţa autorităţilor engleze.

Ohlsen dispăru în colibă şi George se căi că-l lăsase în pace. Poate că ameninţându-l cu săgeţile înveninate l-ar fi făcut să elibereze pe prizonieri.

Necăjit pe sine, tânărul se hotărî să se furişeze printre băştinaşii cari împresurau luminişul din faţa bungalowului ca să dea de veste tatălui său că a scăpat şi lui Dick Clive că a găsit pe ai lui în viaţă.

Trebuia s'o ia iar pe potecă, altminteri n'ar fi nimerit căci nu cunoştea locurile şi nici cuţit n'avea ca să-şi poată tăia calea prin desiş. Şi dacă ar fi să iasă înainte băştinaşii, nu face nimic, se va vedea pe urmă care pe care. Avea şi el doar săgeţi şi ştia la ce să se aştepte.

Porni, aplecat de mijloc, pe cărare, păşind cu băgare de seamă şi ascultând cu încordare

ceasuri avea să se lumineze de ziuă şi-i va fi cu neputinţă să se mai ţină prin tufiş; băştinaşii îl vor căuta pretutindeni şi nu se putea să nu dea de el. O ascunzătoare, oricât de tăinuită ar fi fost ea, nu exista pentru ochii lor ageri. Deodată se opri şi se lipi de trunchiul unui copac de la marginea poteciî. Auzise un sgomot atât de slab, încât urechea altuia nu l-ar fi putut prinde. George însă ştia că dintr'acolo venea primejdia, că vreun băştinaş se apropia cu paşii luî uşori şi furişaţi.

Mai mult încă: trebue să fi fost foarte aproape de el, altminteri nu l-ar fi simţit. Spre nenorocul lui, poteca făcea în locul acela un cot, aşa că băştinaşul nu-l putu zări; şi mai mare încă îi fusese norocul că talpa acestuia călcase pe o cracă şi o făcuse să pârâie, ceea ce determinase pe George să se oprească; băştinaşul i-ar fi auzit cu siguranţă paşii.

Tânărul ţinea în mână două săgeţi. Erau şi astea arme cu cari puteai ţine la respect dela mică distanţă un om. Ciocnirea trebuia să se producă din clipă în clipă, căci George auzea târşâitul tălpii goale pe pământul moale.

Se ghemui şi mai mult ca să-i poată sări brusc în faţă băştinaşului şi să-l ia pe neaşteptate. In sfârşit apăru un trup niţel adus din spate. George îi se puse în faţă, întinse săgeţile şi strigă cu glasul înăbuşit:

— Sus mâinile!

Vorbise englezeşte fără să-şi dea seama şi la cel mai mic sgomot. Peste cel mult două

fu foarte mirat când băştinaşul răspunse, ridicând mâinile, cu glas tremurător:

— Mă supun, Sahib, nu-mi face nimic, te rog...

— Cine eşti? îl întrebă George, curios.

— Sunt Naki, căpetenia.

— Aşa? Îmi pare bine. Pe feciorul îl avem la mână, ne mai lipsea tată-său. Acu, la drum, moşule. Ia-o înainte cu mâinile ridicate, ba nu, stai, dă-mi încoa armele. Acu, du-mă pe vreo cărare mai dosnică la luminişul din faţa bungalowului. Când vom fi acolo, ne sfătuim noi.

— Sahib, mă supun ţie... nu-ţi fac nici un rău. Sahib Ohlsen ne-a orbit şi ne-a minţit. Sahib Clive era mai bun cu noi, o să-l ascultăm ca şi înainte.... se văicărea căpetenia.

Dar George nu se încredea într'o schimbare atât de bruscă. Auzise că băştinaşii sunt foarte vicleni. Şi apoi, nu-i venea să creadă că după ce-şi trădaseră stăpânul, îl apucase aşa, deodată, dragostea de el.

— Uite ce e, zise George, calm, spune oamenilor tăi când ne vom apropia de ei să se dea deoparte şi să stea liniştiţi. Cum oiu vedea că face vreunul o mişcare, te omor pe loc cu săgeata asta.

Părea să-i fie o frică grozavă de săgeţi când strigă ceva oamenilor săi cari dispărură imediat în desiş.

Când George şi căpetenia apărură în luminiş se auziră strigăte de bucurie de pe terasă. Căpitanul Farrow îşi întâmpină feciorul pe ul-

lima treaptă a scării şi-i zise plin de mândrie:

— Bravo, dragul meu! Ai fost şi de data asta la înălţime. Nici nu mă aşteptam altfel. Drept e, că am fost foarte îngrijat de soarta ta, ştiam însă că vei ştii tu să te descurci. Noi am fi vrut să luăm măsuri severe pentru eliberarea ta dar nu ne-a lăsat Petre. Zicea să nu-ţi ducem noi grija, căci eşti tu în stare să te eliberezi singur — şi a avut dreptate, după cum văd. Acum povesteşte-ne şi nouă ce s'a întâmplat.

In câteva cuvinte ,George le spuse prin ce-a trecut, apoi încheiă cu următoarele cuvinte:

— Căpetenia Naki, care pare să se teamă grozav de săgeţile astea înveninate e acum ultimul nostru. Firesc că deocamdată nu putem avea încă destulă încredere în el, îl voiu ameninţa însă cu o moarte cumplită — şi îi e frică de moarte!... — până ce va jura împreună cu oamenii săi, credinţă fostului stăpân Lionel Clive. După cât îmi spunea, va şti să împiedece prin cei patru băştinaşi puşi de pază la coliba din pădure, ca Ohlsen să se atingă de bătrân şi de fată. Deci, ne putem duce fără grijă şi făţiş acolo ca să punem mâna pe criminal şi să eliberăm pe cei doi captivi. După ce băştinaşii vor depune jurământul, nu avem de ce ne mai teme.

— Bine, aşa să facem, încuviinţă căpitanul, dar mai întâi să te odihneşti nitel şi să mănânci ceva, cred că ai mare nevoie de amândouă.

Se lumină de ziuă când ajunseră la luminișul unde era coliba de vânătoare. Deodată George scoase o exclamație de mirare și alergă spre Jimmy Ohlsen care se apropia de potecă cu capul în pământ.

Când ridică ochii și văzu pe George înaintând spre el cu săgeata întinsă, tresări și se făcu la față alb ca varul. Se întoarse apoi din drum și o luă la fugă îndărăt spre colibă răcnind ca turbat în urma lui:

— Așa? Cu atât mai bine. Acu' să moară amândoi... fata mai întâi...

N'avu vreme să mai spună ceva, căci din desiș țâșni un trup mare, negricios, și se repezi la gâtlejul lui. Cu un horcăit de groază, Ohlsen fu trântit la pământ și pe pieptul său se așeză un mare câine ciobănesc, de rasă germană, care îi ținea labele pe grumaz și se rânjea, mârâind. (Vezi coperta).

— A, ăsta e credinciosul nostru Harras pe care l-a adus Ellen acum un an din Germania. Îl isgonise și pe el Ohlsen din casă și bietul câine rătăcea prin pădure căutându-și stăpânii. A, uite-i și pe ei! strigă Dick Clive, și se repezi cu un țipăt de bucurie spre colibă.

În prag apăruse bătrânul Clive urmat de fiica sa Ellen. În timp ce tatăl își îmbrățișa cu dragoste feciorul, Petre se apucă să lege sdravăn pe Ohlsen care gemea din când în când de durere.

— Așa, băiatule, zise Uriașul după ce sfârși. Cum te-am legat eu nici dracu nu te mai poate

deslega. Uite, domnule George, armele dumitale sunt la el.

George se aplecă şi smulse mai întâiu pumnalul Sânjei de la brâul lui Ohlsen, apoi revolverele şi lampa de buzunar.

Acum se apropiă şi Clive cu copiii săi şi zise cu dispreţ ticălosului care îl privea întunecat şi cu ochii scânteietori de ură:

— Ruşine să-ţi fie! Te-am luat în casa mea ca să nu mori de foame şi asta mi-a fost răsplata, nemernicule!

Bătrânul înaintă apoi spre Farrow şi-i strânse mişcat mâna, murmurând cuvinte de mulţumire. Căpitanul îi curmă însă vorba şi-l întrebă dacă e dispus să primească pe răsculaţi îndărăt pe plantaţie dacă vor depune jurământ de credinţă.

— Firește, răspunse Clive, zâmbind. După cum îi cunosc eu, sunt sigur că se vor ţine de cuvânt. Vina n'a fost a lor, îi ataşase Ohlsen la răscoală. Jurământul e ceva sfânt la ei şi ar fi în stare să mă apere cu propria lor viaţă împotriva oricărui duşman.

— Atunci, putem pleca liniştiţi, zise căpitanul, grav. Mă bucur din suflet, domnule Clive că ţi-am putut face acest mic serviciu. Şi cu acest Ohlsen ce-ai de gând să faci?

— O să-l expediez la Fort Cornwallis şi să se ducă pe urmă unde-o pofti. Nu vreau să-l dau pe mâna autorităţilor căci mi-e scârbă de un proces cu un astfel de individ. Încă odată, domnule Farrow, dă-mi voie să-ţi mulţumesc pentru...

— Iţi mulţumesc şi eu, căpitane Farrow, îi curmă vorba Ohlsen. Aş vrea să-ţi fac în schimb un serviciu. Iţi plac aventurile, pe cât ştiu. Să-ţi dau eu prilej să te saturi de aventuri. Du-te la insulele Salomon şi întreabă acolo de căpitanul Fred Larsen, corăbierul de sclavi. Hahaha! O să-ţi placă şi dumitale o asemenea aventură, pe onoarea mea! Ba ai mai putea face şi o faptă bună, fiindcă ţine sechestrată de doi ani o fată de neam pentru a cărei răscumpărare cere dela părinţii ei o grămadă de bani. Îl găseşti mai adesea la Malaita.

Farrow se uită la el scrutător.

— Sper că nu o să te iei după minciunile ticălosului ăstuia, domnule căpitan, zise cu dispreţ bătrânul Clive.

— De ce nu? Ohlsen vrea desigur să ne trimeată la pierzanie, deci acest Larsen există cu adevărat. In orice caz, o să cercetez când voiu fi la faţa locului. Cam într'acolo mi-e

OCAZIE UNICĂ

pentru suma de

Lei 500 (cinci sute)

primiţi primele 50 volume apărute în

COLECŢIA CELOR 15 LEI

Depuneţi Lei 500. — prin cec poştal, contul 2069 (Editura Ig. Hertz, Bucureşti) şi veţi primi franco 50 volume din Colecţia celor 15 lei.

drumul şi ocolul pe care ar trebui să-l fac e neinsemnat.

Marinarii noştri îşi luară rămas bun de la familia Clive şi submarinul porni mai departe în goană după noi aventuri.

Sfârşitul volumului:

CÂINELE CREDINCIOS

Din nou printre vânătorii de capete din insulele Salomon, căpitanul Farrow şi tovarăşii săi întâmpinară aventuri de necrezut, cari vor fi descrise în broşura următoare, intitulată:

CORĂBIERUL DE SCLAVI

Au mai câştigat câte **Lei 100** din premiile oferite de

„AVENTURILE SUBMARINULUI DOX"

126. Ibraim Vastori, R.-Vâlcea
127. Plutonier Artvant, Reg Centr. de Instr. al geniului, Medgidia.
128. Vincenzo Sessa, str. I C. Brătianu 101, Sulina.
129. Kolas Ernest, Caransebeş, str. Lugojului.
130. Băcilă Ilie, Caransebeş, str. Potoc 6.
131. Şloim Avram, Roman.

REDACTOR RESPONSABIL ST. FREAMĂT

TIP. EMINESCU S. A.—COPERTA OFFSET «EMINESCU»

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro